

zjistěná rozsudkem prvního soudu, dle něhož dotyčný hostinec dříve býval nevěstincem, a byť i nyní hostinec ten spravován je řádně, potrvá to dle uvedeného rozsudku ještě delší dobu než pozbude bývalé své špatné pověsti. Dr. E. tedy, označiv hostinec soukromého žalobce P-a jako bordel a nikoliv jako bývalý bordel, nevinil tím P-a nikterak křivě z nemravného činu, kterýž by ho v obecním mínění mohl v opovržení uvést nebo snížiti, nýbrž hájil jen jako advokát zájem své strany, k čemuž byl nejen oprávněn, nýbrž ve smyslu citovaného ustanovení advokátního řádu i povinen, a nelze proto jednání, které na jedné straně jest zákonnou povinností, na druhé straně podřadovati trestnímu zákonu. Bylo tudíž zmateční stížnosti generální prokuratury dle § 33 tr. ř. vyhověti a rozhodnouti dle §§ 292 a 497 tr. ř., jak shora uvedeno.

Čís. 878.

Zločin veřejného násilí dle § 93 tr. zák.

Omezení osobní svobody nesmí býti ani tak nepatrným, že překážky, kladené osobní svobodě, mohou kýmkoli beze všeho býti přemoženy, ani trvati tak krátkou dobu, by omezení pro své rychlé pominutí nebylo jako takové ani pocíťováno.

(Rozh. ze dne 3. června 1922, Kr II 229/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 18. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí omezováním osobní svobody ve smyslu § 93 tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. zmateční stížnost především namítá, že celý průběh věci se podobal více žertu než zločinu, a poukazuje na svědecké údaje Cyrila P-a, jenž prý považoval věc za pouhý žert. Než rozsudek zjišťuje onen údaj svědka v souhlasu se zněním protokolu, sepsaného o jeho výslechu, správně v ten smysl, že věc z prvu považoval za pouhý žert, že však, když začali smýčku provazu, na šibenici visícího a mu obžalovaným na krk hozeného, stahovati, si násilím smýčku s krku sejmul. Tím nabývá onen svědecký údaj podstatně jiného smyslu, než jaký mu přikládá zmateční stížnost, tím však odpadá zároveň jediný podklad pro závěr stížnosti, že se průběh věci podobal více žertu než zločinu. S hlediska téhož důvodu zmatečnosti namítá stížnost dále, že jednání, v němž nalézací soud shledal skutkovou podstatu zločinu dle § 93 tr. zák., nenabýlo povahy zločinné jednak proto, že bylo tak nepatrné, že bylo možno překážky snadno přemoci, jednak proto, že bylo omezeno na tak krátkou dobu, že nebylo ani jako omezování osobní svobody pocíťováno. Zásadně dlužno sice uznati správným názor zmateční stížnosti, že omezení osobní svobody nesmí, má-li nabýti zločinné povahy dle § 93 tr. zák., býti tak nepatrným, že překážky, kladené osobní svobodě, mohou kýmkoli beze všeho býti přemoženy, a že nesmí býti omezeno na dobu tak krátkou, aby omezení pro své rychlé

pominutí nebylo jako takové ani pocitováno. Jinak ale stačí ke skutkové podstatě zločinu dle § 93 tr. zák. po stránce objektivní každé jednání, jímž kdo omezován je v užívání své osobní svobody, zejména tedy ve volnosti pohybu a ve výkonu vlastní volby místa pobytu. Skutková zjištění napadeného rozsudku nikterak nenásvědčují správnosti stanoviska, s něhož posuzuje případ zmateční stížnost. Dle těchto zjištění šel kritického dne městem H. průvod lidí, demonstrujících se šibenicí proti drahotě. Sotva P. na pokřik dětí, aby šel ven, vykročil ze stavení, hodil mu obžalovaný z průvodu na krk provaz, visící na šibenici, zatáhl smyčku a nařídil ostatním v davu táhnouti; P. považoval to z prvu, jak již uvedeno, za pouhý žert, když však začali smyčku stahovati, sejmul si ji násilím s krku. Ze stavu věci takto zjištěného, zejména z té okolnosti, že obžalovaný P-ovi smyčku provazu na krku zatáhl a nařídil ostatním z davu táhnouti, tito pak že začali smyčku opravdu stahovati, P. pak že si ji sejmul s krku násilím, je patrné, že omezení jeho osobní svobody nebylo ani tak nepatrným, aby překážky, jí kladené, byly mohly kýmkoli beze všeho býti přemoženy, ani nebylo omezeno na tak krátkou dobu, aby nebylo jako takové pocitováno. Nalézací soud proto jednání obžalovaného právem podřadil skutkové podstatě zločinu dle § 93 tr. zák.

Čís. 879.

Úplná opilost vylučuje sice zlý úmysl po rozumu § 1 tr. zák., nevylučuje však úmyslu, směřujícího k uskutečnění určitého protizákonného účinku (na př. uvést toho, komu vyhrožováno, ve strach a nepokoj).

Lhostejno, že strach a nepokoj, vzbuzený výhrůžkou pachatelovou, (§ 99 tr. zák.), po krátké době pominul.

(Rozh. ze dne 3. června 1922, Kr II 835/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 16. června 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle § 523 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se číselně zmatečnických důvodů čís. 5 a čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř. Po stránce formální vytýká, že výrok nalézacího soudu, že skutková podstata zločinu § 99 tr. zák. jest objektivně prokázána, jest v rozporu s dalším výrokem, že stěžovatel spáchal trestný čin v úplné opilosti, v níž si činu svého vědom nebyl. Vytýkaného rozporu tu není. Dlužno rozeznávat mezi zlým úmyslem, t. j. úmyslem bezprávným ve smyslu § 1 tr. zák. a úmyslem v obvyčejném smyslu slova. Stav úplné opilosti nečiní opilého neschopným, rozhodnouti se pro určité jednání, a nevylučuje, že jednání spitého jest úmyslné, směřující k uskutečnění určitého protizákonného účinku. Co úplné opilství ochromuje, není vůle pachatele, nýbrž schopnost jeho, rozpoznati bezprávnost činu nebo říditi jednání podle správného rozpoznání. V důsledku toho uvádí trestní zákon v § 2 — poukazuje slovem »proto« k § 1, kde se pro přímý zlý úmysl předpokládá, že zlo bylo přímo rozváženo a zamýšleno — úplné opilství mezi příčinami, které zlý úmysl vylučují a pro které